

עֲשֵׂה יְהוָה נִגְיָלָה וַנְשִׁמְחָה בֹּו: כִּי אָנָּא יְהוָה תְּהִלָּתֶךָ הַוְשִׁיעָה נָא אָנָּא
יְהוָה תְּהִלָּתֶךָ חַצְלִיתָה נָא: כִּי בְּרֻנָּךְ תְּבָא בְּשֵׁם יְהוָה תְּהִלָּתֶךָ בְּרַכְנוּכֶם מִבֵּית
יְהוָה תְּהִלָּתֶךָ: כִּי אֶל יְהוָה תְּהִלָּתֶךָ וַיָּאֶרְתֵּן אָסְרוֹת תְּגַבְּתִים עַד קְרָנוֹת הַמְּבוֹחָה:
כִּי אֶל אַתָּה וַאֲזַהַּךְ אֶלְךְ
לְעוֹלָם חֶסֶד:

--- זוהר תהלים ---

וְלִישְׁרָאֵל עַמוֹּ. וְהַיְתָר - עַנְיָן הָוָא, שְׁכַתּוֹב
בַּיהוּדָה סְבוֹ שְׁבַחְלוּ בּוּ אָחִיו. זֶהוּ שְׁכַתּוֹב
(בראשית לח) וַיַּדַּר יְהוּדָה מֵאָתָ אָחִיו,
שְׁהַסִּירָהוּ מְגַאֲתָהוּ. וְקָדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא
אַיִן נוֹחַ לְפָנָיו מְכַל בְּנֵי יַעֲקֹב לְהִזְוֹת שְׁלִיטָה
שֶׁל مְלֹכוֹת שֶׁל עַזְלָמִים, אֶלְאָ רַק לְיְהוּדָה.
זֶהוּ שְׁכַתּוֹב (שם מט) לֹא יִסּוּר שְׁבַט מִיהוּדָה
וְכוֹי וְלוּ יַקְהַת עַמִּים. הָוָא לְבָדוּ, וְלֹא
לְשָׁאָר בְּנֵי יַעֲקֹב, וְהַיָּנוּ הַדָּבָר שְׁהִיא אָוֹםָר
אָבִיו. וְעוֹד שְׁמַעְתִּי, מָה רָאָה הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ
הָוָא לְתַתְּ שְׁלִיטָה לְיְהוּדָה מְכַל שָׁאָר אָחִיו?
אֶלְאָ הַסְּתַבֵּל הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא בְּשָׁמוֹ
הַגָּדוֹל שְׁהִיא רְשׁוּם בְּשָׁמוֹ שֶׁל יְהוּדָה,
וְבְגָלְלוּ הַשְּׁלִיטָה עַל הַכָּל וְשְׁלִיטָנוּ לֹא
יִסּוּר. בָּא רַבִּי דּוֹסְתָא וַיְשַׁקַּו בָּרָאשָׁו.

לַעֲבָר בְּשֻׁעָרִי יְרוּשָׁלַיִם שֶׁלְמַעַלה, וְהִיא
יַוְשֵׁב בְּחִזֵּן. וּבַיּוֹם שְׁגָבָנָה בֵּית הַמִּקְדָּשׁ,
קָרָא הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא לְמִיכָּאֵל הַשְּׁדָר
הַקָּדוֹשׁ, וְמִנָּה אָוֹתוֹ לְהִזְוֹת הָוָא וְשָׁשִׁים
קָדוֹשִׁים עַלְיוֹנִים אֲפּוֹתְרוֹפּוֹסִים שֶׁל
יִשְׂרָאֵל, אָוֹתָם שְׁהַקִּיפוּ אֶת כֶּסֶף כְּבָדוֹ
הַקָּדוֹשׁ.

מִנָּה אָתָ מִיכָּאֵל לְהַכְּנִיס אֶת דָּוד הַמֶּשִׁיחָ
לְשֻׁעָרִי יְרוּשָׁלַיִם שֶׁל מַעַלה
וּמִנָּה אָתָ מִיכָּאֵל לְהַכְּנִיס אֶת דָּוד הַמֶּשִׁיחָ
לְשֻׁעָרִי יְרוּשָׁלַיִם שֶׁל מַעַלה,
וּלְהַתְקִינוּ עַמְּה אָבּוֹת כִּמְרַכְּבָה קָדוֹשָׁה
עַלְיוֹנָה. זֶהוּ שְׁכַתּוֹב (מלכים א ח) עַל כָּל
הַטוֹּבָה אֲשֶׁר עָשָׂה ה' לְדָוד עַבְדוֹ

כה לחודש

קיט א אשרי תמיימי דרך ההלכים בתורת יהונתן: ב אשרי נצרי עדותיו בכל לב ודרשותה: אַף לֹא בָּעֵל עִזְלָה בְּרַכְבֵּי הַלְּבָנָן ד אַתָּה צויתה בְּקָרְבָּה לְשִׁמְרָה מֵאָד: ה אֲחָלֵי יְבִנֵּנוּ דָּרְכֵי לְשִׁמְרָה חָקָקָה: ו אַו לֹא אִבּוֹשׁ בְּהַבְּיטִי אֶל בָּל מַצְוָתֶךָ: אָזְקָה בָּיְשָׁר לְבָב בְּלָמָדִי מַשְׁפְּטִי צָדָקָה: ח אַתָּה חָקָקָה אֲשִׁמָּר אֶל הַעֲבָנִי עַד מֵאָד:

ב שימוש תהלים**למי שרצו שיתקיים בידיו מצוה**

אשר תמיימי דרך (קיט-א, א): [שימוש תהלים לפך קיט-א] לרמת הגוף לחוש עליו פעים. ולמי שירצה לעשות מצוה שתתקיים בידו.

ב זוהר תהלים

בתורה אין יכולם לשלוט עליו כל העם שבעולם, ואם תשאל הלא היה דור של שמד, אבל גורה זו הייתה מלמעלה כגון רבי עקיבא וחבריו, וכן עלתה במחשבה, חירות ממלך המות שאינו יכול לשלוט עליו, וכן הוא בודאי, שהרי אם אדם הראשון היה מיתה לו ולכל התורה, לא היה גורם מיתה לו והעולם, ולפיכך כאשר נתן הקב"ה את התורה לישראל מה כתוב בה חרות על הלוחות, זה נתבאר, ואלמלא שישראל לא חטא ועזבו עץ החיים, לא היו גורמים מיתה לעולם קודם לכן, והקב"ה אמר (תהלים כב) אני אמרתי אלהים אתם

הቶרה הוא כל המתים וכל טוב בריאות חי שרה (דף קלב). זוהר תורה אשרי תמיימי דרך וגו' (קיט, א): [זוהר כמש"כ (שםות כג) את מספר ימיך אמלא, ולימים ארוכים בעולם הבא קייח לפי שהם חיים שלמים, הם חיים של שמחה, חיים בלי עצבות, חיים שהם חיים, חיים בעולם הזה חופשי מהכל, מי שעמלו

כיו הזוהר

יגוזר עליו לחזור לחיי עוה"ז בזמן הקרוב, כדיועדר השזה"ק בעניין המחדש בטובו בכל יום תמיד מעשה בראשית, ובעניין דור הולך ודוחה בא של כל הנשומות חזרות ובאות לאחר איזה זמן לחיות בחיה עוה"ז, כי מעותן הן נשומות חדשות, ואין כאן מקום להאריך בעניין זה:

כמה. ימים ארוכים בעוה"ב, היינו לאחר מיתה בגין העדן, כי כמו שיש ימים קצובים לחיה עוה"ז כן יש ימים קצובים לכל אחד לאחר מותו בגין העדן שנקרה עוה"ב הפרטיות שם ינתן לכל אחד שכרו תעונג רוחני שאינו מושג לנו, ועי"ז כותם תלמוד תורה זוכה שם לארכיות ימים שלא